

започналъ да го придумва преоблѣчениятъ султанъ. — Сто, тъкмо сто.

— А господаря?

— Колко си глупавъ! Ще му кажешъ, че вълкъ е изялъ агнето, или пъкъ че се е удавило, когато пришла рѣката.

— Не, азъ не мога да лъжа. Не ми трѣбватъ паритѣ ти, — казалъ пакъ овчарьтъ и подкаралъ стадото си.

Султанътъ си отишълъ ядосанъ въ двореца и повикалъ дъщеря си.

Като видѣла намръщено му лице, дъщерята пригърнала баща си и започнала да го разпитва, защо е толкова замисленъ и натъженъ.

Баща ѝ разказалъ за облога съ краля и пошепналъ: „Овчарьтъ ще се плени отъ твоята красота и непременно ще ти даде черното агънце. То е единствено въ цѣлото стадо“.

Дъщерята отишла да дири овчаря. Като стигнала до полянката, дето пасѣли кралскитѣ стада, тя видѣла черното агънце, което подскачало около вѣрния овчарь.

Хубавицата султанска дъщеря се приближила до овчаря и му казала: „Продай ми това черно агънце, овчарьо. Колкото пари искашъ, толкова ще ти дамъ“.

— Не може, хубавице, — продумалъ овчарьтъ — то е на краля. Какъ ще излѣза сетне предъ очитѣ му?

— Какъ? Кажи, му че го е изялъ вълкъ, или че се е загубило въ гората. Мжчно ли се лъже?

— Азъ никога не съмъ лъгалъ въ живота си.

Хубавицата продължила:

— Ако ми дадешъ това агънце, азъ ще се ожения за тебе!

Овчарьтъ билъ замаянъ отъ хубостята на султанската дъщеря и далъ агънцето. Тя го взела и тичешкомъ го занесла на баща си.

* * *

Когато хубавицата се скрила отъ очитѣ му, овчарьтъ се опомнилъ и страшно се натъжилъ за агънцето.

— Какво ще кажа сега на моя господарь? Лошо направихъ, — заразкайвалъ се въ себе си бедния